

Bár még csak délutánra járt, a fakoronák sötétjében bagoly huhogott, el-elnyomva a rigófüttyöt is. Mind beljebb merészkedtem a százados óriások közé, a fantasztikus torzókká töredezett kőszobrok sora mentén. A kavicsos út végül egy tisztásba torkolt, amelyet elvadult, szeszélyesen burjánzó díszcserjék nőttek körbe.

A tisztás közepén az igazgatóhelyettes görnyedt, körülötte kerekesebb szék, mankók meg öklök kavargtak: lecsapó és emelkedő és újra lecsapó öklök.

Egy kőoszlop derékmagasságú talapzatánál kerestem támasztékot; talán fedezéket is. Senki sem vett észre. Fél percig is eltarthatott, amíg fölcsúdtam, s meghallottam, hogy galamb bűg az oszlop tetején álló szobron (amely a kopott aranyozású felirat szerint Szent Antalt ábrázolta). Fölpillantva láttam, hogy a madár épp a kicsorbult vállon tollászkodik. Megfájdult a fejem.

– Üssétek! – sipított vadul Hauser Zoli. – Törjétek el a gerincét! *Rohadjon csak meg ez a szemét állat is egy tolókcocsiban!*

A távolban mintha harangok kalimpáltak volna. Összerázkódtam. A galamb az égbe röppent; szárnycsattogására, amely leginkább papírzörgéshez hasonlított, újra fölkaptam a tekintetemet, majd megint le – a tisztáson gomolygó kupacra.

– Átkozott, bűdös kölkei! – hallatszott alulról. – Hogy döglőnétek meg... a spártaiak bezzeg... jaj...! – És végül: – Segítsééég!!!

Esküszöm, hogy közbe akartam lépni, szétválasztani az egymásba csavarodott karokat, lábakat, vagy legalább fellármázni a portást, a fűtőt, bárkit... de Isten tudja, miért, váratlanul elpárolgott belőlem a szándék. Sarkon fordultam, s faképnél hagytam az egészséget.

Valószínűtlenül ropogott talpam alatt a kavics, amint nyilálló koponyával távolodtam az ösvényen.

Ekkor különös dolog történt: a lombok közt néhány másodpercre megpillantottam a legfelső iroda ablakában a direktor puffadt arcát, borvirágos orrát. Ő volt az egyetlen, aki az épületből a tisztásig elláthatott, az egyetlen, aki rajtam kívül tehetett volna valamit. Vártam is, hogy kicsapja az ablakszárnyat, megjelenik benne deréktól fölfelé, rádörren a kölykökre, mint amikor egy messze hordó ágyút sütnek el, hangjára odaszalad a titkárnő, összesereglik az intézet...

A direktor azonban néma közönnyel, majdhogynem *unottan* fordult el.

*

Egy darabig még hallottam a dühös kamaszok átkait és ütlegeik pufogását, no meg az igazgatóhelyettes szitkokkal kevert jajveszékeltését is – azután már nem hallottam semmit, csak a madarak rettenetes énekét a fákon.

SZOKOLAY ZOLTÁN

Harmadik nap

*Nem én vagyok, aki itt fekszik.
Sem ő, se más. Talán a tér maga
és köré dermedt burokként a pillanat.
A lényegemtől fényévekre. Végleg.
Mint képernyőn a kép megáll, lefagy.
Innen nincs út, nincs hír, nincs szó.
Itt senkinek már nincs neve. Jöttek
mosolygó egyenruhások, mint a gépek,
azonosító jeleinket összeszedték.
Karunkról a tetovált ábrákat, szánkból
a kedves ízeket, az otthont, a hazát,
szemünkből a levetíthető rövid videókat,
mindet egy zsákba összeöntve gyorsan.
Még eszembe jutott, nehezen fogjuk
szétválogatni szabaduláskor,
tumultus lesz majd, sokáig tart.*

*Fekszünk? Nem tudom. Bocsásd meg,
pontatlan vagyok. Itt nincs vízszintes,
nincs függőleges. Helyzetemet mihez
viszonyítsam? Hogy élek, az még így is
bizonyos, mert látom néhány mozdulatodat,
most arcod elé bukik a hajad,
hallom sírásod, sejtem légzésed ritmusát,
de már sűrűsödik, sürget az idegen anyag
és belé kell vesznem észrevétlenül,
elemenként elkeveredve, elbujdosva, mély
illegálisba rejtőzve a hivatásos gyilkosok elől.
Ők győztek? Vagy én? Vagy egyikünk se.
Nem adom fel. Marad egy titkos kapcsolat,
egy riadólánc. Kihagy a figyelmük,
összeszedem magam azonnal. Találkozunk.*